

Fra en tidl. klubbkamerat mottok jeg nylig fölg. brev: "Forferdet leste jeg intervjuet med adv. A. i oktoberne. av klubbavisen hvorav synes å fremgå at betrakter Deg som en fhv. politisk kommisär: hans indirekte formulering gir vel neppe grunnlag for injuriersöksmål men jeg, som er orientert om Din patriotiske innsats 1940-45 må si at jeg finner det höyst forstemmende at slike urette angrep mot Deg fremsettes over 34 år efter at Du under vanskelige omstendigheter påtok Deg midlertidig å stå som pro-forma klubbleder utad pga. motiv jeg respekterer. Derfor råder jeg Deg til snarest å orientere bladets lesere om de faktiske forhold vedr. Din befattning med laget under okkup. idet Din taushet vil kunne misforståes." Jeg sendte ham kopi av dette åpne brev =

I resp. intervju hevdet advokaten at "klubben formelt var opplöst og at det ikke kunne aksepteres en kommisär som leder." Da jeg må anta at mange lesere savner faktiske informasjoner om saksforholdet og av advokatens feilaktige påstand slutter at den måte hvorpå jeg da forholdt meg overfor klubben ikke skulle ha vært demokratisk nok må jeg få opplyse fölgende: Jeg må formode at ennå endel medlemmer den i 1941 publiserte korrespondanse-del mellem styret m.fl. og meg men få vet at jeg i brev av 9.9.41, som da ikke publisertes, utregjeves anmodet forretningsföreleren, som også tilhörte det dav. styret, om at også den del av korrespondensen som förtes med forhandlende mellemmenn om å finne en bedre egnet lagleder, skulle publiseres.

Min boykotterte hvitbok inneholder et kapitel betitlet: "Sportsklubben som i 1941-45 kun eksisterte i navnet." Der forklares hvorfor jeg som NS-medlem fra 1933 i min kamp mot okkupasjons-NS anså det fordelaktig å etterkomme Idrettsdept.s anmodning og godtok midlertid å stå som fung.formann av laget inntil en mere egnet person var funnet: kort efter at NS 25.9.40 ble enerådende politisk parti rådet offiserer, som visste at jeg var NS-KO 095 mm. meg til å forbli i NS for bl.a. å informere dem og andre i mostandgrupper om spesierte forhold. (som jeg skrev i mitt 3. åpne brev til Stortinget i mai 1974 fant disse det i 1945 for kompromitterende i byretten å bevidne dette. En av dem sa da at om han gjorde det så ville hans mil.rulleblad få mørke flekker.) Vi som i 1933-36 tilhörte NS-mötevern, den s.k.hird, kom under press fra Q. i nov. 1940 ga forordning om tvungen hirdplikt, som jeg unngikk ved alt i jan.1941 å bli fylkingsidrettsleder. Dermed fikk jeg uten å være befal adgang til befalsmöter hvorved jeg fikk informasjoner av interesse for motstandsbeveg. Fra mai 1941 var jeg dog i faresonen pga. mine jödeaffärer.

I juni 1941 innkaltes jeg til Idrettsdept. hvor jeg ble forelagt et nr. av klubbavisen for sept. 1939 som på forsiden publiserte en artikkel om "Totjerner" med bilder av en av lagets löpere og Hitler. Det ble meddelt meg som medlem av dept. hadde mottatt avisen fra tyskt hold med anmodning om å stoppe denslags. Jeg fikk derfor inntrykk av at bladets redaksjon befant seg i faresonen og forsökte å overbevise dept. om at jeg skulle sørge for at slike barnestreker ikke ville bli gjentatt. Jeg fastholdt at affären ikke kunne oppfattes som en dir.demonstrasjon idet redaksjonen i sept. 1939 ikke kunne forutse at Tyskland skulle være okkupant i Norge. Jeg fikk vite at det ville bedre situasjonen om jeg overtok lagledelsen idet man forsikret meg om at man om nödvendig ville stötte mitt forsvar av redaksjonen. Samtidig antydet dept. at det ellers ville bli tale om en sammensluttning av Aker-klubbene, hvorved klubben ville forsvinne. Konfrontert med disse hensyn og press og betenkende at jeg av nasjonale grunner ikke åpent burde sabotere NS-organisert idrett anså jeg det for min plikt -også for å forhindre represalier overfor redaksjonen- og for å sikret klubbens fortsatte eksistens i tilfelle av tysk seir- noe dengang av mange ble ansett som sansynlig, godtok jeg midlertidig å figurere som klubbleder -mens jeg -hvilket jeg tok forbehold om -forsökte å finne en mere passende representant. Dette ble da også bekreftet i Idrettsdept.s brev av 19.6.41 hvor det står "inntil videre". Da dept. da lövet meg at en avskrift av dets brev straks ville bli tilstillet styret ved forr.föreleren så fikk jeg först av dets brev av 25.8.41 vite at en slik bekræftelse efterlystes. Derom henvises til mitt svar av 1.9.41 hvori jeg bekreftet min formodning om at "avskrift av forordningen, som vedlagte kopi, tidl. ble tilstillet styret." Derfor fant jeg det uforståelig at styret i samme brev av 25.8.41 hevdet at för mottok dept.s bekræftelse måtte det motsette seg ethvert forsök på at jeg tiltvang meg lagledelsen. Da jeg siden 19.6.41 befant meg i god tro om at styret straks informertes reagerte jeg i mitt svar mot denne urette beskyldning om slik egenmektig opptreden.

Jeg skrev ^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014} ~~en~~ ~~ikke~~ ikke unnskyldtes innen 15.9.41 så ble styremedl. ikke lenger betraktet som medl. men dette standpunkt annullertes i mitt brev av 9.9.41 således: "Av Deres brev av 5. ds. erfarer jeg at De først nu har bemerket at dept. midlertidig innsatte meg som fung. formann av klubben 19.6.41. I betraktning derav virker selvsagt Deres brev av 25.8.41 og betraktes ikke lenger Deres skrivemåte som noen bevisst fornærmelse hvorfor også de i mitt brev av 1. de. nevnte konsekvenser bortfaller. Forøvrig henvises til det svar jeg idag sender hr. X som svar på hans brev av 8.de., hvorav en kopi vedlegges til styrets orientering - for at også denne del av korrespondensen kan refereres for medl." NB: disse mine 2 breve av 9.9.41 innkludertes nemlig ikke i den korresp. styret publiserte, den ble nemlig avsluttet pr. 5.9.41, og dermed fikk medl. en feilaktig oppfatning av min rolle som midlertidig fg. formann av laget. Den fremgår også av følgende =

Dette mitt brev av 9.9.41 til forr.føreren, som medsignerte styrets breve og derfor ble betraktet som tilhørende dette, ble avsluttet slik: "Den videre forhandling ang. lagets fremtidige ledelse vil bli ført med X, der efter hva det fremgår av hans brev av 8. ds. foretok besvarelsen av mitt brev av 1.9.41 som representant for de unge i klubben. (i X.s 6 siders brev til forr.føreren, som de ne overlot meg, - datert 11.9.41 - opplyses dog at X ikke var medlem av klubben og der anføres hvorfor en utenforståendes formidling kunne være fordelaktig) Jeg unnlater her å gjengi de synspunkt X fremholdt i sitt 4. siders brev til meg av 8.9.41 fordi disse - han anser nemlig at jeg handler ut fra idielle motiv - senere ble gjenstand for en opportunistisk omvurdering. Videre skrev jeg til X. 9.9.41: "Om sammenslutning av Akerklubbene i lengden skulle være uunngåelig går mitt forslag overfor Idrettsdept. ut på at vår klubb blir stående som den samlende idrettsklubb." Så nevnte jeg at det isåfall hadde vært tale om å innsette X som klubleder. Forøvrig skrev jeg da bl. a.: "da De sier at de gir uttrykk for flertallets innstilling er jeg villig til å forhandle med Dem som klubbens representant for å undersøke om mulighet for en overenskomst består, derfor ber jeg Dem om å meddele meg hvilke lagmedl. anses best egnet i lagledelsen av flertallet. - MEN ifølge idrettsfrontens paroler så var ethvert slikt kompromis TABU.

Ifølge Idrettsdept.s påbud skulle jeg organisere et nytt styr, hvilket jeg unnlot. Purring derom bortforklartes. Det jeg som "politisk kommisær" (for å bruke isfrontjargong) foretok meg for klubben under okkup. gavnet kun laget: her nevnes at jeg for egen regning holdt en banemann som betales mange tusen kr. Han holdt idrettsanlegget istand slik at idrettsfronten kunne bruke banen mm. til illegale idrett. Herom henvises til "Idrettsfrontens Kamp" Og når grendens ungdom i misforstått patriotisme bedrev hververk og sågar tente på det minste klubbhuset så ble det reparert. Grønsakdyrking var jo populært der dengangen. Og det var ikke bare tyskere som stjal jord og ved der. X-dalen ble ansett for å være et bra dekkningsted. Og i domsprem. bekreftes at jeg vernet om klubbens eiendeler. Det lot til at jeg dengang nød ganske stor almen tillid idet illegal idrett ble drevet og også når jeg trente på ytterbanen eller i skogsløypen omkring banen. Da jeg var opptatt av å formidle stoffimport til 200 frimaer, derav 27 jöd. hadde jeg hverken tid eller interesse av å befatte meg med lagets adm.

I nov. 1945 utsattes jeg for klubbens kollektive forhåndsdom: ekskluderingen forkyntes i brev fra forr.føreren, som henviste til resp. styrevedtak. Jeg fikk ingen anledning til å forsvare min holdning, hvilket forekommer meg mere kommisær-betonet enn det jeg bedrev. Og i 1945 spekuleres det ennu i at alle NS-medl. omtrent risikofritt fortsatt kan diskrimineres, at den pol. s.k. amnestidom jeg utsattes for gir grønt lys dertil. Men lyset er RÖDT det, like rött som den jöd. Davidstjerne jeg i protest brukte under okkup.: En adv. forsikret meg i 1975 om at jeg kunne fått kommisær-påstanden dementert i samme avis - men jeg finner et unfair å avsløre folks tarvelighet og må jo betenke at det efter all denne kollektivhets ikke kan stilles store krav til landsmenns objektivitet. Hensikten med dette utdrag av hvitbokens resp. kapitler er å skape visse motforestillinger mot disse kollektive fordommer men jeg innbiller meg ikke at visse advokater - som urett sjikanerer pensjonister - noengang åpent skal erkjenne sine udemokratiske overgrep, og vise litt sportånd. - fordi for dem har neppe devisen: "MENS SANA in corpore sano" - noen betydning. Det jeg især bebreider dem er deres utrolige opportuniste - dette at rett for dem sees i relasjon til makt og seir. De er ingen idealister og derfor ignorerer jeg deres urette sjikaner...